

CSICSÓI HÍRMONDÓ

Csicsó időszakosan megjelenő ingyenes lapja
10. évfolyam 1. szám Dátum : 2022. 04. 15.

„A keresztszilárdan áll, míg a világ forog”

Ezt a középkori idézetet a karthauzi rend választotta jelmondatául, hogy kifejezze, mennyire jelentéktelen Krisztus keresztségéhez képest a világ egy olyan ember számára, aki teljes remete élet mellett dönt. Egyben ez az állítás minden keresztény számára vitathatatlan igazságot fejez ki. Krisztus keresztségé mozdulatlanul áll, mozdulatlanul, miközben a világ körbe-körbe forog. Ha részletesebben akarnánk magyarázni ezt az idézetet, azt mondhatnánk, hogy miközben századról századra a történelem fáradhatatlanul halad előre, miközben emberek és nemzetek jelennek meg és tűnnek el a világ színpadán, miközben a politikai és társadalmi változások egymást követik, a keresztség egy rögzített pont marad az emberiség számára. A világ fordul és forog, de a keresztség nem forog vele együtt, mozdíthatatlan és szilárdan marad: a világ jobbra-balra ingadozik, míg a keresztség szilárdan áll a középpontban, az igazság székhelyén. A világ szemében, ami tegnap igaznak és igazságosnak tűnt, az ma már helytelen és illetlen, és ami tegnap rossz és embertelen volt, az ma már pozitív és elfogadható, miközben a keresztség mindig annak jele marad, hogy az igazság és az igazságosság sohasem változik, mert az igazság és az igazságosság az, amiért Jézust a keresztre tűzték. A tengerészek és a felfedezők a négy égtájrán – különösen északra – hivatkozva a veszélyekkel teli tengereken tájékozódnak, de ha a négyégtáj között vonalat húzunk, ez pontosan egy keresztszög eredményez a papírunkon. Ez azért van így, mert, ahogy az égtájak eligazítanak bennünket utazásaink során, úgy a keresztség is eligazít bennünket erkölcsi életünkben. Aquinói Szent Tamás megjegyezte, hogy a keresztség nemcsak a szenvedő ember kínzóeszköze, hanem egyúttal tanszék

is, ahonnan a tanítónk és mesterünk az erény útjára tanít bennünket. A keresztség tehát állandó jelként áll a világ színpadán, amely a szívünkhöz és az értelmünkhöz szól. De minek a jele? A keresztség sok szempontból az ellentmondás jele, mert egyszerre a halál és az élet, a vereség és a győzelem jele, de számunkra mindenekelőtt bűneink örökös emléke és Krisztus megváltó szeretetének hihetetlen jeleként szerepel. Az elmúlt évszázadban sokan úgy mutatták be, és néha meg is védték a feszületet, mint kulturális örökségünk szimbólumát, amelynek emlékeztetnie kell bennünket a múltunkra, a történelmi gyökereinkre. Valójában a keresztségnek sokkal többet kellene jelentenie a keresztények számára. Mindenekelőtt a keresztségben az azon függő és szenvedő Krisztusban bűneink legszörnyűbb eredményét kell látnunk. Mert a keresztség elsősorban a fájdalom szimbóluma, annak a fájdalomnak a szimbóluma, amelyet Krisztus a bűneinkért, a bűneink engeszteléséért elfogadott és szenvedett. És amikor azt mondjuk, hogy „a mi bűneink”, akkor nem azoknak a bűneire gondolunk, akik a Megváltónkat keresztre feszítették, vagyis nem azokra a zsidókra és rómaiakra, akik Jézus kortársai voltak. Hanem valójában a mi bűneinkről beszélünk, az enyémeinkről és a tiedről. Mivel Krisztus meghalt a keresztszegen az egész emberiség bűneiért, ezért nem maradhatunk hideg és közömbös nézők a feszület előtt, mert mi vagyunk azok, akik megbántottuk Krisztust. Mi vagyunk azok, akik halálra ítéltük Krisztust, akik megostoroztuk, akik kigúnyoltuk, akik leköptük, akik pofon vágtuk... végül mi vagyunk azok, akik keresztre feszítettük és megöltük őt. És azok is vagyunk, akik lándzsával a szent szívet törtük ketté, mert nemcsak simán vétkeltünk, de keresztényekként még gonoszabb volt a magatartásunk, mert minden bűnünkben elárultuk őt, a szeretetét néztük le. „Roszszabb vagyok, mint a zsidók, mert elárultalak, pedig tudtam, hogy ki

vagy” – sírta oly gyakran bűneiről a tiszta lelkű szent, Galgani Szent Gemma. Ugyanakkor a keresztségnek a jele is, hogy Krisztus megváltó szeretete mérhetetlenül nagyobb bűneinknél, az emberiség bűneinél. A keresztségben látjuk bűneink eredményét, de ha egy kicsit mélyebbre nézünk, akkor meglátjuk az egyetlen megoldást a bűneink jóvátételére, vagyis a keresztre feszített Jézus Krisztus szeretetét. Gyakran előfordul, hogy egy hegyre felfelé menet, amelynek tetején szinte mindig van keresztség, felhőkbe és ködbe merülünk, ahonnan nem látunk mást, csak szürkeséget és egyhangúságot. Azonban, amikor felérünk a csúcra és megérkezünk a keresztséghez, rájövünk, hogy a felhők felett vagyunk és csodálatos látvány tárul szemünk elé: a keresztség lába alatt a felhőtenger szomorú szürkeségével mindent beborít, ám a keresztszegtől fölfelé a legtisztább napsütésben ragyog a világ. Krisztus keresztségéről kell tekintelnünk erre a szenvedéssel és borzalmakkal teli világra, hogy megragadjuk Krisztus megváltó arcát. Jézus keresztre feszítése nem értelmetlen tragédia, mert Jézus nem az emberi gonoszság egyik áldozata. Krisztust nem akarata ellenére ölték meg, hanem ő maga döntött úgy, hogy meghal az emberiség bűneiért, engedelmeskedve az Atya Isten akaratának. Krisztus halála nem az emberiség szenvedéseivel való szolidaritás bizonyítása, hanem megváltó halál, annak bizonyítása, hogy az isteni szeretet nyer és legyőzi a halált. Ez annak a bizonyítéka, hogy Isten nagyon szeret minket, és bármit hajlandó megtenni a megmentésünkért. A keresztszegen ő, aki bűneim áldozata, áldozattá válik értem irántam való szeretetből, hogy megtanítsa szeretni őt, és hogy megtanítsa arra, hogy bűneimellenére szeret engem és meg akar menteni.

Ambrus atya, az Angyalos Boldogszszony missziósainak csicsói vezetője

A húsvét valósága

Mitől lesz valódi ünneppé a húsvét? Mi, keresztyének minden év tavaszán feltesszük magunknak ezt a kérdést, de az utóbbi években talán a nem hívők is rákényszerülnek erre. Mindannyiunk közös tapasztalata, hogy a világ, amelyet eddig biztonságosnak hittünk, recseg ésropog alattunk, és egyáltalán nem tudhatjuk, mit is hoz a holnap. Szükségünk van az ünnepekre, különösen a húsvétra, hogy az élet diadalának örvendezhessünk a halál felett. Mi teszi ezt a napot igazán ünneppé? A csokoládényuszi? A rokonlátogatás? Egy hosszú wellnesshétvége valami szállodában? Így volt ez eddig, hogy a népszokásokat fokozatosan elhalványította a modern életvitel, és már nem láttunk többet a húsvétban, mint pár munkaszüneti napot, amikor is többet lehetett együtt a család. Bizonyára nem járok nagyon távol a valóságtól, ha azt állítom, hogy a mai ember elől nagyon sok minden eltakarja a húsvét fényét és jelentőségét. A húsvét a valóságról szól. A húsvét egykor is és ma is igazi sötétségből indul, mint az első szemtanú, ahogy az Igében olvassuk: „A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz” (János evangéliuma, 20. rész, 1. vers). Lezajlanak nagypéntek megrázó eseményei (azok szörnyű emléke, képe még ott kavargó Jézus közelkövetőinek a tudatában, szívében), elmúlik a szombat, elérkezik a következő hét első napja. A teremtett világ megszokott ritmusában halad tovább, de közben elkezdődik a kegyelem új időszámítása... És ettől kezdve minden nap áldott lesz, mert Krisztusban beletorkollik az örökkévalóság időtlenségébe.

A húsvét akkor is és ma is a fizikai világ fájdalmas és tragi-

kus kontextusában mutat fel valami olyan felfoghatatlan és egyszeri történést, ami szétfeszíti a racionalitásnak a körbe-körbe járását és a realitásba enged betekintést. De miért állítom, hogy a valósághoz van köze egy olyan eseménynek, mint a feltámadás, hiszen annyira eltér a mai világréptől, közgondolkodástól? Azért nem baj, hogy nem illik bele se a régebbi, se a mai kor tapasztalásába és gondolkodásába, mert vállaltan nem illik bele! Nem állítja a Biblia és egy keresztyén se, hogy ez egy mindennapos esemény lenne! A Szentírás azt mondja: „De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt” (Apostolok Cselekedetei, 2. rész, 24. vers). Nem állítja, hogy ez így szokott lenni. Ez Jézus tanítványai, kortársai számára se volt evidens. És nekem sem volt az, mert én sem úgy születtem, hogy nekem ez belefért volna alapból a világképembe, hanem az a Szentlélek, aki szintén a Biblia tanúságtétele szerint húsvét után ötven nappal kiáradt a tanítványokra, rám is kiáradt, és Ő tesz bizonyosságot a szívemben arról, hogy ez igaz. Nem egy szubkultúrának igaz, nem bizonyos ízlésű embereknek igaz, hanem a világ mindenki által ismert és tapasztalt keretein belül igaz. Jézus Krisztus feltámadása igaz bármilyen kontextusban. Idilli napfelkelteben és kegyetlen vérfürdőben egyaránt. Az a bizonytalanság, világméretű szorongás, amit az utóbbi években átéltünk és átélünk, életünk újraértékelésére, alapvető kérdések tisztázására kényszerít. Nagyon úgy tűnik, hogy az életünket, s annak belső tartalmát, lényegét – benne a feltámadás ünnepét is – túlságosan körülbástyáztuk ceremóniákkal. Talán itt volna az idő egyszerűbben élni. Az evangéliumok leírása szerint az első húsvét eseménye –

a külsőségeket tekintve – nagyon egyszerűen, különösebb felhajtás nélkül megy végbe. Mégis hatalmas, égre-földre kiható, a világ sorsát megváltoztató csoda történik: Krisztus feltámadásának valósága. Isten halált legyőző hatalma olyan csendesesen, mégis olyan fel nem tartóztatható erővel nyilvánul meg ebben, mint ahogy felkel a Nap. De akkor mi teszi örömtelivé, ünnepivé idén a húsvétot? Nos, nem mi, hanem ki! Igazi ünnepe, valódi húsvéti öröme ma is annak van, aki találkozik a Feltámadással. Számunkra ez ugyanolyan lehetőség, mint az akkor élt tanítványok számára. Csak ma már nem fizikai értelemben vett látás révén, hanem lelki látás, azaz hit által. Ahol Jézus jelen van, ott mindig van jó remény. Nem azért, mert elkerüli a háború a keresztyéneket. Nem azért van reménységünk, mert holnapramegkötetik a béke és mi megússzuk. Hanem azért, mert Isten megerősíti a szívünkben azt az élő reménységet, amit számunkra Jézus Krisztus feltámadása jelent! Hogy nem a betegségé, nem a háborúé, nem a halálé az utolsó szó sohasem, hanem az élő Jézusé! Így tud az egyetlenüres sír reménysége lenni minden tömegsírnak, szeretneink és saját magunk koporsójának és urnájának, és így lesz a földi racionalitáson átívelő igazság és valóság Krisztus feltámadása. Jézus feltámadt, valóban feltámadt! Istentől megáldott ünnepet!

Bognár Judit, református lelkész

Csicsó Képes Krónikája

A falunkról az elmúlt hét évben már 4 könyv jelent meg, dén mutatjuk be az 5. könyvet, mely a Csicsói történetek könyvsorozat részét képezi. Ez a könyv kicsit eltér a szokásostól, mert ez képes krónika, melyet most is a Csicsó Polgári Társulás (Csicsó p.t.) ad ki, Csicsó Képes Krónikája címmel.

A falunk első írásos emlékének 850. évfordulóját ünnepli. Ezzel szerettünk volna egy kis betekintést engedni a már sokat megélt falunk világába. Megmutatni, milyen szép helyen élünk.

Hiszen falunkban rengeteg látnivaló található. Kezdve a gyönyörű fafaragásokkal, épületeinkkel, emlékműveinkkel és nem utolsó sorban természeti kincseinkkel. Példaként szolgál a tájház, a Lion-ház, a trianoni emlékmű, a

Duna és persze a Lion. De sorolhatnám még, hisz oly hosszú a lista.

Falunkban nemcsak az épületek, emlékművek, a természet érdemelnek nagy figyelmet, hanem azok az emberek is, akik színesítik a falu életét. Gondolok itt kézművesekre, fafaragókra, amatőr fotósokra, ének- és színjátzócsoporra stb.

A könyv megjelenéséhez elsősorban rengeteg fényképre volt szükségünk. Több mint 4 000 fotóból lettek kiválogatva azok, amelyek a könyvben is szerepelnek. Nagyon fontos, hogy a képeket helyi lakosok készítették. Ezzel azt szerettük volna bemutatni, hogy a csicsói lakosok miként látják a falujukat és a benne lévő kincseket.

Szerettünk volna néhány érdekességet elmondani épületeinkről, emlékműveinkről, vizeinkről. Pár mondatban összefoglalva meséljük el évtizedek történéseit.

Ezúton is szeretném megköszönni a szerkesztőség nevében mindazoknak a támogatását, akik hozzájárultak a könyv létrejöttéhez. Legyen az fotó, írás, jó szó, ötlet, biztatás.
Köszönjük.

Deák István

„A könyv az
emlékezet és
a képzelet
meghosszabbítása.”

Jorge Luis Borges

Csicsó Képes Krónikája

Csicsói történetek 5.

Nagypéntek üzenete

A húsvétot a keresztyének, de a nem keresztyének is a bűnöktől való megváltásként, újjászületésként, a természet megújulásaként, örömnepként élik meg. Szeretnénk azonban elfeledkezni a húsvéti feltámadást, örömnepet megelőző időszakról, nagypéntekről, az áldozathozatalról. Jézus áldozatot hozott értünk, hogy megváltson bennünket bűneinktől, de minden újjászületést,

örömet, sikeres eseményt áldozat kell, hogy megelőzzön. Vagy magunk hozzuk meg az áldozatot, de néha mások áldozzák fel magukat a mi jobblétünkért. Sosem szabad azonban megfedkezünk az áldozatról, mert áldozat nélkül nincs siker, nincs öröm. Ha valaki megfedkezik erről, a siker, az öröm, az új, jobb élet nem lesz tartós, hamar megkopik, elvész. Azt is tudnunk kell – kiváltképp a mai gondoktólterhes világunkban – , hogy az áldozat után mindig eljön az újjászületés.

„Amikor húsvétvasárnapot várunk, és nagypénteket kapunk, emlékezzünk arra, hogy Isten egészen másként definiálja a »jót«, mint mi, hogy szinte minden új kezdet olyasmiből származik, ami szörnyű végnek érződött ... Ami egy kis (bár kétségbeejtő) halálnak tűnik, valójában esély az új életre. Össze kell törnünk ahhoz, hogy azzá növekedhessünk, amire teremtve lettünk.”

Nagy Amália (Mai ige)

Megjelenő kiadványaink

A Csicsó Polgári Társulás immár 5. könyvét adja ki a Csicsói történetek sorozat keretében. Községünk első írásos említésének 850. évfordulóját ünnepli.

Csicsó képes krónikájával ebből az alkalomból ajándékozzuk meg falunk lakóit.

Újabb kiadványt is tervezünk, mely a tavalyi, 2021. október 28-29-30-ai filmforgatás képes naplója lenne. Vízsdortá történiák - Csicsó. A filmet Kósa Lőrinc, a MA7 munkatársa forgatta. A filmforgatásról a

fényképeket ifjú Bödök Károly készítette, Puskás Mátyás pedig mindhárom napról egy rövid videót.

Már elkészült a teljes film, hamarosan bemutatják falunkban. Az időpontjáról hírt adunk. Mindenkinek köszönjük a részvételt.

Igyunk csicsói vizet!

Az év elején személyesen kértem a Komvak vízműveket, hogy vizsgálják ki a csicsói vízvezeték állapotát és a víz minőségét. Patrik Ruman igazgató úrral és Jana Molnárová műszaki igazgatóval konzultáltam. A megbeszélés alapján több héten keresztül vizsgálták a víz klórtartalmát. Ezt a vizsgálatot azért kértem, mert az előző években történt, hogy a

Komvak a.s. csicsói vízgőbuszának klórozója valószínűleg túl sok klórt adagolt a vízvezetékbe, mikor nagyobb volt a vízfogyasztás. Ezért volt tapasztalható a vízcsapokból folyó barna elszíneződésű víz. 2021. december 24-25-én szintén ihatatlan, ipari vízminőségű víz folytunk ivóvízcsapjaiból, veszélyeztetve ezzel a település lakosságának egészségi állapotát. A Komvak a.s. szakemberei két héten keresztül vizsgálták az ivóvízvezeték, figyelték a vízvezeték klórtartalmát, nagyobb vízfogyasztás mellett is. Ezen eredmények és több lakos visszajelzése alapján a csicsói ivóvíz jelenleg tiszta, színeződésmentes, kellemes, tiszta-víz illatú. Lakosok észlelései alapján elmondható, hogy a víznyomás még néha ingadozik a fővezeték távolabbi pontjainál. Ez feltételezhetően a csövekben hirtelen történő, időszakos, nagyobb nyomásváltozás miatt van. A mérési eredményeket Jana Molnárová, a Komvak a.s. műszaki igazgatója rendelkezésünkre bocsátotta, melyek megtalálhatók a www.csi-cso.eu oldalon.

Szerző: Bödök Károly

Választások 2022 – A lét a tét

2022. október 29-én helyhatósági választások lesznek Szlovákiában. Az idén először rendezik meg egyszerre a helyhatósági és a megyei választásokat. Fontos ez az esemény mindenközösség életében, mert ekkor újra bele lehet szólni, meg lehet határozni, hogyan alakuljon Csicsó-közösségünk sorsa. Tény, hogy az elmúlt 18 évben községünk lakossága egyre fogy. Ennek különböző okai vannak. Ezt a folyamatot meg kell fordítani. A következő választási ciklusnak ez kell, hogy legyen a legfontosabb feladata. Olyan polgármester és képviselő-testületi tagok kelljenek, akik jövőbeni döntéseikkel nem csak szépítik, de gyarapítják is közösségünket. A szép beszéd korszaka lejárt. Tettekre van szükség. Ha ez sikerül, településünk ismét felvirágozik. A szürkeségből a fényre lép.

Lezsák Sándor:
„Ha megértjük
jelenünket, érezni
fogjuk jövőnket is.”

Egy mondat, mely sokat mondó, egyben elgondolkodtató. Feltettem magamban a kérdést, milyen is a jelenem? Majd rögtön eszembe jutott egy másik kérdés, milyen volt a múltam? Kik vettek körül, milyen gondolatokkal? Hogyan hatott mindez rám? Hogyan hat ez a jelenemre? Ezek után tudtam csak foglalkozni a jövőm gondolatával.

Mikor már megértettem a múlt folyamatait, visszatekinttem családomra, élethelyzetekre, barátaimra, ismerőseimre, ekkor

érttettem meg a jelen helyzetemet. Hogy milyen lesz a jövőm, csak a gondolataimon és a tetteimen múlik. Mit gondolok dolgokról, tudatosítom a

jelenléteimet a környezetemben, vagy csak sodródok az árral. Benne vagyok a mókuserékben, mely idővel felőröl, mint már megannyi embert a környezetemben – számunkra észrevétlenül. Miről beszélünk a mindennapokban? Egymásról, háborúról, vírushelyzetről. Mindig adnak aktuális témát, hogy lekössék gondolatainkat. Megdöbbenünk, hogy ilyen is van. Ez a döbbenetkeltés a média célja, hogy figyelmünk a média tartalmára irányuljon. Szomorú a háború ténye, bárhol is van a világban. Békétlenségek, konfliktusok, melyek életeteket, sorsokat tesznek tönkre egyik pillanatról a másikra. Mindennapi életünkben a nagy háborúk mellett vannak kis háborúk. Embertársaink egymás közötti konfliktusait nem tankokkal, éles fegyverekkel vívják. Előkerül a retorika. Szavak tudatos vagy tudatlan, ösztön-szerű, legtöbb esetben indulatból kiejtett szófegyvere, melyek bombázzák a másik lelkét, uralkodni, irányítani, terelni próbálják a másik embert.

Fontosabbak a mindennapi embertársi kapcsolataink békéje. Ezért tehetünk igazán. A velük eltöltött idő minősége, amely meghatározó életünk áramlásában. Ez esetben mi határozzuk meg a kapcsolataink alakulását, utunk irányát saját döntéseinkkel. Rajtunk múlik a jövő. Mi határozzuk meg a sorsunkat, életünk fonálának útját. Érezni tudjuk a másik embert, tudunk neki támogatást adni, segíteni az életben. Érezni a jövőnket, merre tart, mert az utunk embertársaink és természeti környezetünk alakulásával változik.

Aki érzi a jövőt, tudatában van a jelennek és ismeri a múltját,

Tavasszal....

amikor a napnak már ereje van,
amikor fénye kíméletlenül feltárja a tél hordalékait,
amikor sugarai büszke góggel kúsznak az áthatolhatatlan réseken
és az útját keresztező sejteken súlytalan selyemként simulnak szüntelen,
amikor takarója lágyan beborít és melegét a zsigerek is mosollyal köszönik,
amikor a tél kínjaiból a felüdülést hozó hangulat feldereng,
akkor hasít villámként a felismerés, hogy tudatom helytelen úton tévelyeg,
hisz mindaz az édes, fényes, sejtelmes tünemény,
mit érzékeimmel odakint keresek,
nem más, mint a lágyan hullámzó szeretet,
mely fagynak idején épp így kínálta
simogató, derűt és oltalmat hozó melegét idebenn.

Dornbach Ildikó

Eljött a szép húsvét reggele,
Feltámadásunk édes ünnepe.
Ünnepelő ruhákba öltöztek a
fák,
Pattognak a rügyek, s virít a
virág.
A harang zúgása hirdet
ünnepet,
Egy kismadár dalol a zöld rétek
felett.
Tündérország rózsái közt
gyöngyharmatot szedtem,
Akit azzal meglocsolok,
megáldja az Isten.
Az illatos rózsavíztől megnőnek
a lányok,
Zsebeimbe beleférnek a piros
tojások.

Köszönjük mindenkinek, aki az újságunk szerkesztésében részt vett. Köszönjük.
A szerkesztők: Androvics Adrianna, ifj. Bödők Károly, Nagy Amália

Grafikai szerkesztő: ifj. Deák István
ISSN 1339-5300
Čičov o.z. – Csicsó P.T.
946 19 Čičov, Dunajská 46/16, Slovakia

Ha szeretne minket pénzzel is támogatni, megteheti átutalással a következő bankszámlára:

A számlaszám neve Čičov o.z. , IBAN: SK786500000000020557033

Köszönünk minden támogatást.
Elérhetőség: info@csicso.eu, www.csicso.eu
Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk.

